

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoPr/11/2024
Identifikačné číslo spisu:	1423207379
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1423207379.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore navrhovateľa H. E. T. C., narodeného XX. D. XXXX, T., U. X, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Kubinom, IČO: 42 266 793, Bratislava, Bottova 2A, vedúci organizačnej zložky zahraničného združenia Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, IČO: 36 861 391, Bratislava, Bottova 2A, proti povinnému z neodkladného opatrenia Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, Bratislava, Pribinova 2, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 29Cpr/2/2023, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 6. mája 2024 sp. zn. 3CoPr/4/2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením z 29. novembra 2023 č. k. 29Cpr/2/2023-76 nariadil neodkladné opatrenie spočívajúce v uložení povinnosti povinnému (označujúc ho ako žalovaného), (ďalej aj ako „odporca“) zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa XX. XX. XXXX voči navrhovateľovi (označujúc ho ako žalobcu) (výrok I.); vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok II.); vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (výrok III.) a poučil povinného o možnosti podať žalobu proti navrhovateľovi, ktorou sa bude domáhať určenia, že vydaním personálneho rozkazu ministra vnútra č. XXX zo dňa XX. XX. XXXX neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k navrhovateľovi (výrok IV.).

1.1. Právne vec posúdil podľa § 324 ods. 1, ods. 3, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d), § 328 ods. 1, § 329 ods. 2 zákona číslo 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 1 ods. 1, § 2 písm. e), § 4 ods. 1, § 7 ods. 1, § 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4 až ods. 6 zákona č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti (ďalej len „zákon č. 54/2019 Z. z.“), § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 ods. 1, § 2a ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 46 ods. 1 až ods. 5, § 242 ods. 1, ods. 6, § 244 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a

justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) a § 2 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia bol dôvodný v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti povinnému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa XX. XX. XXXX (ďalej len „personálny rozkaz“) voči navrhovateľovi. Vo zvyšnej časti nebola splnená podmienka bezprostredne hroziacej ujmy, a preto návrh na nariadenia neodkladného opatrenia zamietol.

1.2. Uviedol, že v prípade uloženia povinnosti povinnému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu, t. j. pozastavenia jeho účinnosti, s poukazom na konštantnú judikatúru, napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) zo dňa 3. 10. 2018, sp. zn. 1KO/11/2018, konštatoval, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru má znaky verejnoprávneho pomeru; medzi príslušníkom Policajného zboru a Policajným zborom, resp. štátom ide o právny pomer štátno služobný, ktorý vzniká individuálnym mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu trvania sa odlišuje od pracovnoprávneho pomeru. V štátno služobnom pomere účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe vzniku, zmeny a skončenia tohto pomeru, úprave nárokov vyplývajúcich z tohto pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi. Príslušník Policajného zboru prostredníctvom svojho zamestnávateľa, t. j. štátu, sa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, a preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktami zakladať, meniť a rušiť právne vzťahy v tomto služobnom pomere. Personálny rozkaz o uvoľnení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru je teda individuálnym správnym aktom a rozhodnutím o verejnom subjektívnom práve, ktorému sa poskytuje ochrana v správnom súdnictve postupom podľa Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), a teda všeobecný súd v sporovom konaní nemôže vysloviť jeho neplatnosť; je totiž neprípustné, aby sa nevyužitie prostriedkov súdnej ochrany v správnom súdnictve nahrádzalo určujúcimi žalobami v občianskoprávnom konaní. Prejednanie a rozhodnutie veci patriacej do správneho súdnictva civilným súdom a naopak, ako súdom vecne nepríslušným, je závažným nedostatkom konania, pričom s takouto vadou je spojené aj porušenie práva na prístup k súdu, resp. správneho súdu a porušenie princípu zákonného sudcu. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení však je zrejmé, že žaloby podľa antidiskriminačného zákona prejednávajú a rozhodujú všeobecné sudy, a to aj vo vzťahu k policajtom, čo vyplýva z § 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré ustanovenie v súvislosti s právom dotknutého policajta domáhať sa právnej ochrany ustanovenej osobitným zákonom odkazuje práve na antidiskriminačný zákon; v prípade takejto žaloby tak môže byť aj policajtovi poskytnutá ochrana predpokladaná v § 9 ods. 2 uvedeného zákona. Nakoľko jeho ustanovenie § 11 ods. 3 ustanovuje, že na konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa vzťahuje Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) a v § 307 a nasl. CSP, je upravený postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní antidiskriminačných nárokov, bude aj príslušné konanie prebiehať na súde, ktorý aplikuje CSP, ktorým je aj konajúci súd; v tejto súvislosti odkázal na ustálenú judikatúru, napr. pod sp. zn. 1KO/29/2018, sp. zn. 1KO/34/2020 a sp. zn. 1KO/7/2019.

1.3. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že v prípade osobitnej kategórie diskriminácie z dôvodu oznámenia kriminality, alebo inej protispoločenskej činnosti, je právna úprava komplexne riešená v zákone č. 54/2019 Z. z. vo vzťahu k antidiskriminačnému zákonu a rovnako i k CSP predstavuje špeciálnu právnu úpravu. Ustanovenie § 12 zákona č. 54/2019 Z. z. upravuje osobitný procesný postup, v zmysle ktorého je úrad oprávnený na základe návrhu oznamovateľa pozastaviť účinnosť pracovnoprávneho úkonu zamestnávateľa, pokiaľ sú pre takýto postup splnené príslušné podmienky; v zmysle § 2 písm. e) citovaného zákona sa za pracovnoprávny pomer považuje aj služobný pomer, ktorým je s ohľadom na § 2 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. i služobný pomer navrhovateľa. Súd prvej inštancie konštatoval, že má právomoc aj príslušnosť rozhodnúť o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia smerujúceho k pozastaveniu účinnosti personálneho rozkazu, ktorú právomoc mu s ohľadom na § 4 CSP zveril osobitný predpis, a to zákon č. 54/2019 Z. z. Keďže v danom prípade ide o individuálny správny akt, na rozdiel od súkromnoprávnych inštitútov (výpoveď, okamžité skončenie pracovného pomeru) nemožno uvažovať o jeho platnosti alebo neplatnosti, ale len o zákonnosti, resp. nezákonnosti,

pričom príslušná ochrana sa v zmysle ustálenej judikatúry poskytuje v správnom súdnictve postupom podľa SSP (napr. sp. zn. 1KO 11/2018). Je názoru, že nemá právomoc a príslušnosť rozhodnúť spôsobom, ktorý predpokladá § 9 ods. 2 in fine antidiskriminačného zákona, t. j. o neplatnosti pracovnoprávneho úkonu; v prípade navrhovateľa môže byť predmetom konania len vyriešenie právnej otázky, či personálny rozkaz, resp. rozhodnutie odvolacieho orgánu, sú alebo nie sú zákonné. Príslušným na rozhodnutie o zákonnosti personálneho rozkazu (a na neho nadväzujúcich rozhodnutí) bude vždy správny súd, aplikujúci príslušné ustanovenia SSP.

1.4. Súd prvej inštancie mal za osvedčené, že povinný vydal dňa XX. XX. XXXX personálny rozkaz č. XXX, ktorým podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. navrhovateľovi dňom XX. XX. XXXX dočasne pozbavil výkonu štátnej služby do právoplatného skončenia trestného stíhania. Z odôvodnenia predmetného personálneho rozkazu mal za osvedčené, že voči navrhovateľovi bolo dňa 15. 6. 2022 pod ČVS: UIS-340/OIST-2021 vyšetrovateľom PZ vydané uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona; ďalšie ponechanie navrhovateľa vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby a priebeh objasňovania jeho konania, preto sa jej dočasne pozbavuje, do právoplatného skončenia trestného stíhania. Z obsahu odôvodnenia vydaného personálneho rozkazu zistil, že v tomto nie sú uvedené žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré podľa povinného existujú dôvody na dočasné pozbavenie navrhovateľa vo výkone štátnej služby. Osobitne poukázal na to, že k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby došlo až po šiestnástich mesiacoch od vydania uznesenia o vznesení obvinenia; absencia odôvodnenia tohto postupu po takej dobe podľa mienky súdu prvej inštancie osvedčuje obavu navrhovateľa, že povinný voči nemu postupoval diskriminačne. Súd prvej inštancie ďalej z verejne dostupných údajov zistil, že povinný nepožiadaval úrad o predchádzajúci súhlas s vydaním personálneho rozkazu, pritom ide celkom zjavne o pracovnoprávny úkon; jeho vydanie vyvoláva právne účinky uvedené okrem iného v § 46 ods. 3 a 5 zákona č. 73/1998 Z. z., a to významné zníženie služobného platu, zákaz nosenia služobnej rovnosaty, dočasné odobratie služobného preukazu, služobného odznaku a služobnej zbrane a tiež dočasný zánik povinnosti vykonávať štátnu službu a vykonávať služobné zákroky v štátnej službe alebo mimo štátnej služby.

1.5. Mal tak za to, že navrhovateľ osvedčil všetky podmienky nevyhnutné pre poskytnutie dočasnej ochrany v zmysle § 12 ods. 6 zákona č. 54/2019 Z. z. v spojení s § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, a preto návrhu v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti povinnému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa XX. XX. XXXX. voči navrhovateľovi vyhovel; druhý uplatnený návrh s poukazom na vyššie uvedené dôvody zamietol. Napokon s dôrazom na dočasnosť nariadeného neodkladného opatrenia poučil povinného o možnosti podať žalobu vo veci samej v zmysle § 337 CSP; navrhovateľovi obdobnú povinnosť neuložil, majúci za daný predpoklad, že nariadeným neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami v zmysle § 336 ods. 1 veta druhá CSP.

1.6. Pokiaľ sa však navrhovateľ na jednej strane domáhal zaplatenia pomernej časti služobného platu vo výške 4.129 eur mesačne a súčasne tento požadoval za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu až do dňa vykonateľnosti uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, uvedené vyhodnotil súd prvej inštancie ako nevykonateľné, nakoľko neodkladným opatrením nemožno ukladať povinnosti spätne, za obdobie predchádzajúce jeho vydaniu.

1.7. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko navrhovateľ sa návrhom domáhal vydania dvoch samostatných výrokov, pričom súd prvej inštancie vyhovel len jednému.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie povinného uznesením z 6. mája 2024 zmenil prvostupňové uznesenie vo vyhovujúcom výroku tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok I.), zrušil výrok IV. napadnutého uznesenia (výrok

II.) a povinnému nepriznal náhradu trov konania (výrok III.).

2.1. Po citovaní príslušnej procesnoprávnej i hmotnoprávnej úpravy vzťahujúcej sa k danej veci a interpretácii inštitútu neodkladného opatrenia odvolací súd uviedol, že navrhovateľ sa domáhal nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení povinnosti povinnému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa XX. XX. XXXX voči navrhovateľovi. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti povinnému poskytnúť navrhovateľovi časť pracovnej odmeny - pomernú časť služobného platu vo výške 4.129 eur mesačne v hrubom a príspevku na bývanie vo výške 232 eur mesačne v hrubom za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa XX. XX. XXXX voči navrhovateľovi od XX. XX. XXXX vrátane do dňa vykonateľnosti uznesenia, spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 9,25 % ročne z nezaplatenej sumy od XX. XX. XXXX do zaplata, a to do 3 dní odo dňa vykonateľnosti uznesenia; v tejto časti súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, pričom tento výrok nebol napadnutý odvolaním, a preto sa nestal predmetom odvolacieho prieskumu. Navrhovateľ potrebu nariadenia neodkladného opatrenia odôvodnil tým, že dňa 2. 10. 2023 podal na bývalý ÚŠP GP SR kvalifikované trestné oznámenie, na základe ktorého bolo dňa 5. 10. 2023 vydané opatrenie o poskytnutí ochrany, ktoré bolo doručené úradu i povinnému, čím sa navrhovateľ stal chráneným oznamovateľom podľa zákona č. 54/2019 Z. z. Dňa XX. XX. XXXX, t. j. v čase, keď mal navrhovateľ status chráneného oznamovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z. z., bol navrhovateľovi doručený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky, ktorým bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. s účinnosťou odo dňa XX. XX. XXXX na dobu do právoplatného skončenia trestného stíhania; na uskutočnenie predmetného pracovnoprávneho úkonu však nebol udelený predchádzajúci súhlas úradu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. a povinný o udelenie takéhoto súhlasu úrad ani nepožiadala, ktorá skutočnosť je nespornou; tento pracovnoprávny úkon tak je podľa § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z. z. ex lege neplatný. Personálny rozkaz je pracovnoprávnym úkonom v špecifickej forme, ktorým sa mení obsah individuálneho pracovnoprávneho vzťahu medzi navrhovateľom ako zamestnancom a povinným ako zamestnávateľom z diskriminačného dôvodu, ktorým je kvalifikované oznámenie o protispoločenskej činnosti. Keďže § 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. zveruje právomoc na riešenie sporov vyplývajúcich z porušenia zákazu diskriminácie vo vzťahu k štátnej službe príslušníkov Policajného zboru všeobecným súdom, podľa navrhovateľa v tomto prípade má k dispozícii všetky prostriedky právnej ochrany podľa CSP, vrátane inštitútu neodkladného opatrenia. Nakoľko je personálny rozkaz vykonateľný predbežne a bez ohľadu na jeho právoplatnosť, navyše o opravnom prostriedku proti nemu (rozklade) bude rozhodovať tá istá osoba, ktorá ho vydala, navrhovateľ na dosiahnutie právnej ochrany pred dôsledkami vykonávania neplatného pracovnoprávneho úkonu nemá k dispozícii iný účinný právny prostriedok, než je navrhované neodkladné opatrenie.

2.2. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie sa správne zaoberal otázkou, či je na prejednanie a rozhodnutie o predmetnom návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia daná právomoc civilného súdu, ktorý nedostatok namietal i povinný v odvolaní. Odvolací súd dospel v tomto smere zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že v predmetnej veci je daná právomoc civilného súdu, nakoľko navrhovateľ sa podľa § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona domáha ochrany pred diskrimináciou, pričom žaloby podľa antidiskriminačného zákona prejednávajú a rozhodujú všeobecné súdy, a to aj vo vzťahu k policajtom, čo vyplýva i z ustanovenia § 2a ods. 2 a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré v súvislosti s právom dotknutého policajta odkazuje prostredníctvom poznámky na antidiskriminačný zákon. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na závery rozhodnutia kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 8. 12. 2021, sp. zn. 1SKomp/6/2021, ktorých správnosť bola opakovane potvrdená aj ďalšími rozhodnutiami kompetenčného senátu (napr. uznesenie sp. zn. 1SKomp/31/2022). Vzhľadom na to, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru je svojou povahou inštitútom verejného práva, sa tu však v danom prípade dostávajú do kolízie ochrany podľa CSP s prostriedkami ochrany podľa správneho práva, resp. SSP. Kolízia týchto noriem je daná tým, že v prípade podania rozkladu, príp. správnej žaloby, bude potrebné posudzovať zákonnosť personálneho rozkazu nielen z hľadiska splnenia dôvodov podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. (lex generalis),

ale i z hľadiska získania predchádzajúceho súhlasu úradu na vydanie rozhodnutia podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. (lex specialis). V danom prípade bolo preto potrebné vyriešiť otázku, či súdy môžu posudzovať v civilnom sporovom konaní ako jednu z podmienok zákonnosti personálneho rozkazu udelenie predchádzajúceho súhlasu úradu na vydanie personálneho rozkazu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., keď túto zákonnú podmienku súčasne zisťuje v rámci komplexného posúdenia zákonnosti rozhodnutia aj správny orgán, resp. správny súd. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR zo dňa 30. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 145/2019, z ktorého záverov vyplýva, že zákonnosť rozhodnutia povinného nie je možné riešiť v civilnom sporovom konaní ako predbežnú otázku (§ 194 ods.1 CPS); túto právomoc má spomedzi orgánov súdnej moci len a výlučne správny súd na základe správnej žaloby za splnenia zákonných podmienok.

2.3. Podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc pritom i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Obo/240/98, R 123/1999, sp. zn. 7Cdo/59/2011, sp. zn. 6CdoPr/2/2023, vyhovením návrhu navrhovateľa by došlo k neprípustnému zásahu do kompetencií iného orgánu verejnej moci, a preto je potrebné uprednostniť právne prostriedky ochrany v správnom konaní, resp. v súdnom konaní podľa SSP; prostredníctvom neodkladného opatrenia totiž nie je prípustné odnímať účinky rozhodnutiam alebo iným aktom vydaným pri výkone verejnej moci, prípadne meniť ich obsah. Povinný v tejto súvislosti tiež dôvodne namietal, že v prípade iniciovania konania o správnej žalobe navrhovateľom by mohlo by dôjsť k situácii, že o tej istej veci budú de facto existovať dve rozhodnutia dvoch rozličných súdov. Uprednostnenie účinkov neodkladného opatrenia by malo za následok podriadenie správneho súdu civilnému súdu, hoci civilný súd nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby a takýto nežiaduci právny stav by umožňoval obchádzanie preskúmavania zákonnosti správneho aktu v rámci správneho súdnictva neodkladným opatrením, čo je i v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý zahŕňa i požiadavku, aby popri sebe neexistovali na určitú právne relevantnú otázku rôzne rozhodnutia pri aplikovaní rovnakej právnej normy. Na uvedené nemá vplyv ani navrhovateľom zdôrazňovaná skutočnosť, že povinný môže následne zvrátiť účinky nariadeného neodkladného opatrenia vydaním nového personálneho rozkazu, návrhom na zrušenie neodkladného opatrenia či žalobou o navrátenie do pôvodného stavu; ide totiž o hypotetickú úvahu o možnom, avšak dosiaľ neuskutočnenom konaní povinného, ktorá je z hľadiska predmetu tohto konania, v ktorom je nevyhnutné posúdiť súčasný stav, bez právneho významu.

2.4. V prípade subsidiarity pri nariadení neodkladného opatrenia, ktorá v zmysle vyjadrení navrhovateľa existuje len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, odvolací súd poukázal, na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22. 1. 2020, sp. zn. IV. ÚS 13/2020, ktorým bola subsidiarita nariadenia neodkladných opatrení podľa § 324 ods. 3 CSP, výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, rozšírená aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana. Jej aplikácia sa teda primerane vzťahuje aj na tie právne inštitúty, prostredníctvom ktorých sú práva a oprávnené záujmy fyzickej, resp. právnickej osoby adekvátne a účinne chránené. V intenciách uvedených záverov možno potom konštatovať, že právne prostriedky ochrany podľa SSP, vrátane odkladného účinku, ktoré dostatočne účinne zabezpečujú ochranu navrhovateľa pred porušovaním jeho práv chráneného oznamovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z. z., majú prednosť pred ochranou neodkladným opatrením.

2.5. Podľa názoru odvolacieho súdu je nepochybné, že navrhovateľovi, hoci ako príslušníkovi Policajného zboru, patrí ochrana podľa antidiskriminačného zákona podľa § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj ochrana podľa zákona č. 54/2019 Z. z., podľa ktorého sa zamestnanec, ktorý urobil oznámenie o protispoločenskej činnosti na svojom pracovisku, môže domáhať ochrany prostredníctvom antidiskriminačného zákona, ktorý za dôvod diskriminácie považuje aj podanie oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Odvolací súd preto považoval za potrebné zaoberať sa splnením predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia aj z hľadiska porušenia antidiskriminačného zákona. Povinný v súvislosti s tvrdenou diskrimináciou navrhovateľa v odvolaní namietal, že z vyjadrení navrhovateľa ani z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, z akého dôvodu mal povinný postupovať diskriminačne, keď z odôvodnenia personálneho rozkazu jednoznačne vyplýva, že k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby došlo na podklade právoplatného obvinenia navrhovateľa

pre skutok úzko súvisiaci s jeho pracovnou činnosťou.

2.6. Povinný v zmysle § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona musí preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak navrhovateľ oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Navrhovateľ uviedol, že k jeho diskriminácii zo strany povinného došlo tým, že ho povinný namietaným personálnym rozkazom dočasne pozbavil výkonu štátnej služby bez toho, aby na tento pracovnoprávny úkon udelil úrad predchádzajúci súhlas v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., čo má podľa neho za následok neplatnosť tohto pracovnoprávneho úkonu podľa § 7 ods. 8 citovaného zákona. Uvedený tvrdený nezákonný postup povinného spočívajúci v neudelení súhlasu úradu však podľa názoru odvolacieho súdu môže mať za následok neplatnosť pracovnoprávneho úkonu podľa § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z. z., nie však porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona; nemôže tak bez ďalšieho predstavovať nerovnaké zaobchádzanie a v tejto súvislosti zakladať právo navrhovateľa domáhať sa upustenia od diskriminačného konania, nápravy protiprávneho stavu a primeraného zadostiučenia podľa antidiskriminačného zákona. Navrhovateľ diskrimináciu jeho osoby zo strany povinného ďalej videl v tom, že s ním zaobchádzal rovnako ako s inými príslušníkmi Policajného zboru, ktorí status chráneného oznamovateľa nemajú. V tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že pre záver o diskriminačnom postupe je potrebná existencia aspoň dvoch skupín v porovnateľnej situácii, s ktorými je zaobchádzané rozdielne; navrhovateľ pritom v návrhu ani netvrdil, že by s ním bolo zaobchádzané rozdielne oproti iným príslušníkom Policajného zboru pre tvrdený diskriminačný dôvod, a to podanie oznámenia o závažnej protispoločenskej činnosti, ani neidentifikoval skupinu, s ktorou sa zaobchádzalo rozdielne a nevysvetlil ani neosvedčil porovnateľnosť svojej situácie so situáciou danej skupiny; nestačí pritom všeobecný poukaz na ostatných príslušníkov Policajného zboru. Z predmetného návrhu tak nie je zrejmé, akým spôsobom sa s navrhovateľom zaobchádzalo horšie ako s inými v porovnateľnej situácii; naopak sám poukázal na to, že k takémuto postupu, a teda k dočasnému pozastaveniu výkonu štátnej služby, došlo aj v prípade iných príslušníkov Policajného zboru dôvodne podozrivých zo spáchania trestnej činnosti.

2.7. Súd prvej inštancie diskriminačný postup povinného videl v absencii dôvodov, ktorými by vysvetlil, prečo proti navrhovateľovi práve po šiestnástich mesiacoch od vznesenia obvinenia došlo k splneniu podmienok pre dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby. Povinný v odvolaní uviedol, že dôvodom pre vydanie personálneho rozkazu bolo ustanovenie § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré mu ukladá povinnosť dočasne pozbaviť policajta výkonu služby, ak by jeho ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a je dôvodne podozrivý, že spáchal trestný čin, alebo porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom; v danom štádiu konania sa tak javí, že uvedené zákonné dôvody boli podkladom pre vydanie personálneho rozkazu, a nie oznámenie navrhovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z. z. Pokiaľ tak podkladom pre personálne opatrenie bola existencia vykonateľného uznesenia o vznesení obvinenia voči navrhovateľovi, je potrebné konštatovať, že táto skutočnosť je nezávislá od vôle povinného. Možno tiež priznať relevanciu tvrdenia povinného, že v prípade pochybností o splnení podmienky dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, je na rozhodnutie o dôvodnosti obvinenia oprávnený prokurátor ako pán prípravného konania, a nie súd, ktorý rozhodoval o prepustení z väzby na slobodu. Povinnému tiež možno prisvedčiť, že účelom ochrany podľa zákona č. 54/2019 Z. z. je ochrana zamestnanca ako oznamovateľa protispoločenskej činnosti voči zamestnávateľovi, ku ktorému je zamestnanec vo vzťahu podriadenosti, pričom predmetné oznámenie navrhovateľa nesmerovalo priamo proti povinnému, resp. nadriadenému navrhovateľovi. Vzhľadom na uvedené nemožno bez ďalšieho dospieť k záveru o osvedčení skutočnosti, že zo strany povinného došlo vydaním personálneho rozkazu z dôvodu vykonania oznámenia o protispoločenskej činnosti navrhovateľom k diskriminácii navrhovateľa.

2.8. Pokiaľ teda navrhovateľ tvrdil, že sa domáha ochrany podľa antidiskriminačného zákona, odvolací súd konštatoval, že v danom štádiu konania neosvedčil ani dôvodnosť nároku, ktorému požaduje navrhovaným neodkladným opatrením poskytnúť súdnu ochranu, pričom uvedené je podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia.

2.9. Napokon povinný v odvolaní nesúhlasil ani s tým, že navrhovateľovi vzniká každým dňom ujma a dochádza k porušovaniu jeho práv a oprávnených záujmov, poukazujúc pritom na ust. § 46 ods. 4 a § 48 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. Odvolací súd sa rovnako nestotožnil s argumentáciou navrhovateľa v tomto smere, že v dôsledku vykonávania personálneho rozkazu na dobu neurčitú je de facto vyhodенý z práce a nútený poberať minimálnu mzdu, bez možnosti vyvíjať akúkoľvek inú zárobkovú činnosť na kompenzovanie tohto výpadku; toto tvrdenie navrhovateľa je totiž v rozpore s obsahom namietaného personálneho rozkazu, keď ani medzi stranami nie je sporné, že navrhovateľ nebol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby na dobu neurčitú, avšak iba do právoplatného skončenia trestného stíhania. Navrhovateľ tiež odôvodňoval potrebu bezprostrednej úpravy pomerov len odhadovaným znížením jeho príjmu bez preukázania bezprostrednej hrozby, že sa neodvrátiteľne a trvalo ocitne v stave hmotnej núdze; osvedčenie potreby bezodkladnej úpravy pomerov ako nevyhnutného predpokladu pre nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia tak aj v tomto prípade absentuje.

2.10. Odvolací súd uzavrel, že keď navrhovateľ predmetným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia neosvedčil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. zmenil podľa § 388 CSP tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a v napadnutom výroku IV. uznesenie súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP.

2.11. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že povinnému, ktorý mal z procesného hľadiska v konaní úspech, nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ namietal, že odvolací súd na základe arbitrárnych a nepreskúmateľných dôvodov odoprel navrhovateľovi prístup k súdnej ochrane, na ktorú má ako chránený oznamovateľ závažnej protispoločenskej činnosti právo. Závery odvolacieho súdu sú nesprávne, a to predovšetkým preto, že úplne ignorujú, resp. obsahovo vyprázdňujú § 2a ods. 1 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z. a § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona s bodom 96 preambuly a čl. 21 ods. 6 Smernice. Odvolací súd sa nijakým spôsobom v napadnutom uznesení nevysporiadal s tým, akú právnu ochranu má navrhovateľ k dispozícii podľa týchto ustanovení, ak nie práve takú, akej sa v tomto konaní domáhal. Aj príslušníci Policajného zboru majú zákonom garantovaný nárok na súdnu ochranu pred porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, pričom kompetentným orgánom na poskytnutie tejto súdnej ochrany je výlučne civilný súd v rámci civilného sporového konania. Žiadny iný súd (a osobitne správny súd) totiž nemá právomoc a ani kompetenciu poskytnúť navrhovateľovi právnu ochranu vyplývajúcu z § 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 2 a 3 antidiskriminačného zákona a bodu 96 preambuly a čl. 21 ods. 6 Smernice.

3.2. Navrhovateľ sa teda návrhom nedomáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia personálneho rozkazu (čo patrí do právomoci správnych súdov), ale domáha sa výlučne toho, „aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania“ a „ak je to možné, napravil protiprávny stav“; teda právnej ochrany, ktorej sa navrhovateľ môže domáhať jedine podľa § 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s § 9 ods. 2 a 3 antidiskriminačného zákona, a ktorej poskytnutie patrí podľa § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona do výlučnej právomoci civilných súdov podľa CSP. Je potrebné si uvedomiť, že pokiaľ by navrhovateľ v konaní pred správnym súdom odôvodňoval nezákonnosť personálneho rozkazu porušením zásady rovnakého zaobchádzania a dožadoval by sa upustenia od diskriminačného konania, správny súd by takúto žalobu postúpil civilnému súdu, keďže správne súdy nepreskúmajú spory a iné súkromnoprávne veci, v ktorých je daná právomoc civilných súdov podľa § 3 a § 4 CSP.

3.3. Nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia by civilný súd nezasiahol do žiadnej kompetencie

iného orgánu verejnej moci, ani by nebránil v jej výkone. Napriek podrobnej argumentácii navrhovateľa v odvolaní, odvolací súd v zhode s prvoinštančným súdom vychádza zo zmätočného a ústavne neudržateľného spojenia a nerozlišovania medzi preskúmvaním zákonnosti a zrušovaním rozhodnutí orgánov verejnej správy na jednej strane (čo patrí do výlučnej právomoci nadriadených správnych orgánov a následne správnych súdov) a poskytovaním právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, t. j. pred diskrimináciou na strane druhej (čo patrí do výlučnej právomoci civilných súdov). Odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou navrhovateľa v odvolaní, ktorou odôvodňuje oddelenosť a kumuláciu týchto dvoch systémov súdnej a inej právnej ochrany, a namiesto toho svojvoľne, bez toho, aby rozlišoval, čo je v tomto spore „vecou samou“ (meritom veci) tvrdí, že ide o konkurenciu dvoch právnych prostriedkov ochrany. Súdny preto v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia mali právomoc a nepochybne aj kompetenciu zaoberať sa zákonnosťou rozhodnutia povinného voči navrhovateľovi (personálneho rozkazu) z hľadiska posúdenia jeho súladu s ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., pričom tento záver bol kľúčový (a jediný podstatný) pre záver o (ne)dodržaní zákazu diskriminácie z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti navrhovateľom.

3.4. Právna ochrana vo forme rozkladu a správnej žaloby, prípadne priznania odkladného účinku správnej žalobe, nenahrádza neodkladnú ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania a nie je ani prostriedkom ochrany, ktorý predpokladá zákon o ochrane oznamovateľ v nadväznosti na antidiskriminačný zákon. Odvolací súd v napadnutom uznesení tvrdí, že nariadiť obsah navrhovaného neodkladného opatrenia nemá v kompetencii, tzn. že nemôže nariadiť žalovanému, aby sa zdržal diskriminačného zaobchádzania s navrhovateľom, lebo by tým zasiahol do jeho právomoci, no na druhej strane už nekonkretizuje, akými prostriedkami ochrany sa navrhovateľ môže domôcť ochrany pred diskrimináciou podľa zákona č. 54/2019 Z. z. v nadväznosti na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 2 a 3 antidiskriminačného zákona. Avšak bez toho, aby sa vysporiadal s otázkou, akej právnej ochrany sa navrhovateľ podľa zákona č. 54/2019 Z. z. a antidiskriminačného zákona môže v predmetnej veci domáhať, odvolací súd v napadnutom uznesení vo všeobecnosti vykazujúc známky arbitrárnosti bez ďalšieho konštatuje, že treba uprednostniť právne prostriedky ochrany v správnom konaní, resp. v správnom súdnom konaní podľa SSP. Závery odvolacieho súdu v napadnutom uznesení, ktoré navyše nie sú ani náležite zdôvodnené, vedú k ústavne neudržateľnému odopretiu poskytnúť navrhovateľovi právnu ochranu výslovne predpokladanú v § 2a ods. 1 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý priamo odkazuje na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona. Napadnuté uznesenie teda porušuje právo navrhovateľa na súdnu ochranu v podobe odmietnutia spravodlivosti (denegatio iustitiae), čo je jedna z najzávažnejších foriem porušenia práva na spravodlivý proces. Tieto ústavne neudržateľné závery súdov vedú k vylúčeniu en bloc všetkých príslušníkov Policajného zboru z ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti (a rovnako aj príslušníkov iných podobných verejných zborov), a to napriek tomu, že slovenský ani európsky zákonodarca tieto osoby z ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti v žiadnom prípade nevylúčili. V služobnom pomere príslušníka Policajného zboru (a rovnako iných podobných verejných zborov) sa totiž všetky podstatné pracovnoprávne úkony realizujú formou personálnych rozkazov.

3.5. Odvolací súd nezareagoval na podstatné argumenty navrhovateľa z odvolania a z odvolacej repliky, a to, že v predmetnej veci ide o súbeh dvoch systémov súdnej ochrany predpokladaný zákonom, pričom iba bez ďalšieho svojvoľne konštatoval, že ide o konkurenciu dvoch právnych prostriedkov ochrany. Na toto tvrdenie nadviazal ďalším svojvoľným tvrdením bez náležitého odôvodnenia, že treba uprednostniť prostriedky právnej ochrany podľa správneho práva pred prostriedkami právnej ochrany podľa CSP, pretože by sa neprípustne zasiahlo do právomoci správnych orgánov, čím by bol oslabený princíp právnej istoty. Odvolací súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že ide o konkurenciu a nie súbeh právnych prostriedkov ochrany, keď vyššie v odôvodnení tvrdí, že správne orgány a správny súdy neposkytujú právnu ochranu podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, zatiaľ čo civilné súdy túto právomoc nepochybne majú. Rovnako sa odvolací súd nevysporiadal, prečo pri právnej ochrane pred diskrimináciou, ktorej sa navrhovateľ návrhom domáhal (čo si uvedomil aj sám odvolací súd), uprednostnil právnu ochranu podľa správneho práva, ktoré podľa jeho vlastných záverov neposkytuje ochranu v antidiskriminačných sporoch. Zmätočná je aj úvaha odvolacieho súdu, že vydaním

neodkladného opatrenia by bola negovaná právomoc správneho súdu a vydanie jeho rozhodnutia, ktorým by správnej žalobe nevyhovelo, by potom nemalo žiadne právne ani faktické účinky, pokiaľ by popri ňom existovalo rovnako právoplatné a vykonateľné vyhovujúce neodkladné opatrenie. Nepochopiteľne vyznieva aj argument odvolacieho súdu, že by došlo k podriadeniu správneho súdu civilnému súdu, hoci civilný súd nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby a takýto nežiaduci právny stav by umožňoval obchádzanie preskúmania zákonnosti správneho aktu v rámci správneho súdnictva neodkladným opatrením. Odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou, ktorý orgán verejnej moci má právomoc a aj kompetenciu poskytnúť žalobcovi právnu a súdnu ochranu pred diskriminačným zaobchádzaním zo strany žalovaného. Odvolací súd priznal, že má právomoc konať o návrhu žalobcu, no následne výkon tejto právomoci negoval s tým, že nemá kompetenciu uložiť povinnému povinnosť upustiť od diskriminačného zaobchádzania, lebo by tým zasiahol do kompetencie povinného. Zároveň však uviedol, že ani povinný správny súd nemá ani len právomoc poskytnúť navrhovateľovi ochranu pred diskriminačným zaobchádzaním povinného podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona.

3.6. Nezákonné konanie povinného, ktorým odníma subjektívne právo navrhovateľa vyplývajúce z jeho postavenia chráneného oznamovateľa predstavuje porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Odvolací súd svojvoľným spôsobom posudzuje porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, a to vo všeobecnosti, ako aj v prípade navrhovateľa. Odvolací súd totiž tvrdí, že konanie zamestnávateľa (povinného) so zamestnancom (navrhovateľom), ktoré je v rozpore so zákonom nemôže bez ďalšieho predstavovať nerovnaké zaobchádzanie a nezakladá splnenie podmienok na vznik práva domáhať sa upustenia od diskriminačného konania, nápravy protiprávneho stavu a primeraného zadošťučnenia podľa antidiskriminačného zákona. Uvedené tvrdenie je podľa názoru dovolateľa neprípustné a ústavne neudržateľné. Ak totiž zamestnávateľ (povinný) zaobchádza so svojím zamestnancom tak, že mu nezákonne odníma subjektívne právo, ktoré mu zákon priznáva vzhľadom na jeho špecifické postavenie, dopúšťa sa tým nerovnakého zaobchádzania s týmto zamestnancom oproti zamestnancom, ktorým toto subjektívne právo prislúcha. Nezákonný postup povinného spočívajúci v neudelení súhlasu Úradu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. nepochybne porušuje zásadu rovnakého zaobchádzania, nakoľko (i) povinný týmto zaobchádza s navrhovateľom menej priaznivo, ako by sa v súlade so zákonom a legitímnymi očakávaniami navrhovateľa zaobchádzalo s iným oznamovateľom závažnej protispoločenskej činnosti, vrátane policajta, ktorý je v postavení oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti, resp. (ii) s navrhovateľom - policajtom, ktorý má špecifické postavenie a ochranu chráneného oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti zaobchádza úplne totožne ako s inými obvinenými policajtmi, ktorí takéto postavenie a zákonnú ochranu nemajú, čo znamená, že s navrhovateľom, ktorý je v zásadne odlišnej situácii (má zákonnú ochranu oznamovateľa) zaobchádza úplne rovnako ako s inými obvinenými policajtmi, ktorý takúto ochranu nemajú. Odvolací súd nezohľadnil a právne nevyhodnotil osvedčené skutočnosti a tvrdenia navrhovateľa z návrhu, pričom tieto svojvoľne odmietol, čím došlo k arbitrárnemu posúdeniu osvedčených skutkových okolností a ústavne neudržateľnému výkladu a aplikácii zásady rovnakého zaobchádzania. Odvolací súd sa snaží navodiť dojem, že povinný v návrhu neosvedčil skutočnosti, z ktorých by vyplývalo diskriminačné zaobchádzanie povinného s navrhovateľom. Tieto tvrdenia nemajú oporu v súdnom spise a sú v rozpore s návrhom navrhovateľa a k nemu priloženými dôkazmi. Všetky skutkové okolnosti, z ktorých vyplýva porušenie zásady rovnakého zaobchádzania povinného s navrhovateľom, boli v návrhu osvedčené. Odvolací súd arbitrárne a ústavne neudržateľne aplikoval § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. Záver odvolacieho súdu, v ktorom konštatuje, že podkladom pre pozbavenie navrhovateľa výkonu štátnej služby bolo výlučne vznesenie obvinenia, ktoré nezáviselo od vôle povinného, je teda v priamom rozpore so znením ustanovenia § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. a judikatúrou najvyšších súdnych autorít, nakoľko odvolací súd účelovo opomenul aplikovať časť tohto ustanovenia, ktorá je nepochybne závislá od vôle povinného (čo potvrdzuje aj judikatúra), a to aj napriek námietkam navrhovateľa a preto predstavuje absolútnu svojvôľu pri aplikácii a interpretácii tohto ustanovenia zákona, čo spôsobuje ústavnú neudržateľnosť, nepreskúmateľnosť a zmätočnosť týchto záverov odvolacieho súdu. Odvolací súd absolútne svojvoľne a nekriticky prebral ničím nepreukázané tvrdenia povinného o nediskriminácii navrhovateľa, ktoré následne arbitrárne právne posúdil, a naopak osvedčenými skutočnosťami a tvrdeniami navrhovateľa, z ktorých vyplýva porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, sa vôbec nezaoberal, čím spôsobil nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a

porušil rovnosť strán sporu.

3.7. Dovolateľ ďalej uviedol, že namieta nespreskúmateľnosť právneho posúdenia odvolacieho súdu vo vzťahu k diskriminácii navrhovateľa zo strany povinného v druhej rovine, t. j. príčinnú súvislosť medzi podaním oznámenia o závažnej protispoločenskej činnosti a vydaním personálneho rozkazu. Odvolací súd totiž vôbec neaplikuje § 7 ods. 5 zákona č. 54/2019 Z. z. a toto ustanovenie doslova obchádza. Porušenie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti sa vzhľadom na § 7 ods. 5 a § 12 ods. 2 zákona č. 54/2019 Z. z. posudzuje tak, že zamestnávateľ (povinný) má povinnosť preukázať, že pracovnoprávny úkon urobený voči zamestnancovi (navrhovateľovi) nemá príčinnú súvislosť s oznámením. Ak túto príčinnú súvislosť nevylúči, predpokladá sa, že pracovnoprávny úkon bol urobený v súvislosti s oznámením (ide o odvetné opatrenie), čím je porušená zásada rovnakého zaobchádzania. Tým, že povinný obišiel ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. a v rozpore s ním pozbavil navrhovateľa výkonu štátnej služby, nepreukázal, že personálny rozkaz nemá príčinnú súvislosť s oznámením o závažnej protispoločenskej činnosti. Z ustanovenia § 7 ods. 5 a § 12 ods. 2 zákona č. 54/2019 Z. z. je pritom zrejmé, že ide o vyvrátenú právnu domnienku, tzn. nepreukázaním opaku sa predpokladá, že pracovnoprávny úkon je odvetným opatrením. Odvolací súd v napadnutom uznesení, z tejto vyvrátenej právnej domnienky vôbec nevychádzal, túto nijakým spôsobom nezohľadnil a neaplikoval.

3.8. Dovolateľ zastáva názor, že nedostatok predchádzajúceho súhlasu Úradu s postavením navrhovateľa mimo služby predstavuje diskriminačné zaobchádzanie povinného s navrhovateľom, nakoľko povinný týmto pozbavil navrhovateľa, ako chráneného oznamovateľa, jeho práva na právnu ochranu zo strany Úradu, ktorú každý policajt, ktorý je chráneným oznamovateľom, legítimne v súlade so zákonom očakáva, resp. zaobchádzal s navrhovateľom v špecifickom postavení oznamovateľa úplne rovnako ako s inými policajtmi, ktorí toto špecifické postavenie nemajú, a preto sú v zásadne odlišnej situácii ako navrhovateľ. Navyše, obídením povinnosti získať predchádzajúci súhlas Úradu, povinný nepreukázal, že personálny rozkaz nemá príčinnú súvislosť s oznámením navrhovateľa, a preto sa o personálnom rozkaze predpokladá (vyvrátená právna domnienka), že je odvetným opatrením. Napokon, príčinná súvislosť medzi oznámením navrhovateľa o závažnej protispoločenskej činnosti a personálnym rozkazom je zrejmá aj z osvedčených tvrdení a skutočností z návrhu. Odvolací súd sa vyššie uvedeným posúdením vôbec nezaoberal a v časti dokonca arbitrárne odmietol posúdiť porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, čo robí napadnuté uznesenie nespreskúmateľným a ústavne neudržateľným.

3.9. Odvolací súd sa súbehom prostriedkov právnej ochrany vôbec nezaoberal a nereagoval na námietky navrhovateľa, ktorými spochybňoval konkurenciu prostriedkov právnej ochrany. Odvolací súd sa navyše vôbec nevysporiadal ani s namietaným ustanovením § 12 ods. 6 zákona č. 54/2019 Z. z., ktoré explicitne zakladá právomoc civilného súdu vo veciach ochrany oznamovateľov, a to práve vo forme neodkladného opatrenia.

4. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že vydá nasledovné uznesenie: „Dovolací súd uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoPr/4/2024-237 zo dňa 6. mája 2024 mení takto:

I. Súd nariaďuje nasledovné neodkladné opatrenie: Povinný je povinný zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 429 zo dňa 27. 10. 2023 voči navrhovateľovi.

II. Súd poučuje povinného, že môže podať žalobu proti navrhovateľovi, ktorou sa bude domáhať určenia, že vydaním personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa XX. Z. XXXX neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k navrhovateľovi.

III. Navrhovateľ má voči povinnému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu.“ Pokiaľ by sa dovolací súd s uvedeným návrhom postupu nestotožnil, navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. Povinný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súhlasí s názorom, že v predmetnej veci je daná právomoc civilného súdu, nakoľko navrhovateľ sa podľa § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v

spojení s § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona domáha ochrany pred diskrimináciou, pričom žaloby podľa antidiskriminačného zákona prejednávajú a rozhodujú všeobecné sudy, a to aj vo vzťahu k policajtom, čo vyplýva i z ustanovenia § 2a ods. 2 a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré v súvislosti s právom dotknutého policajta odkazuje prostredníctvom poznámky na antidiskriminačný zákon. Poukazuje na závery rozhodnutia kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 08. 12. 2021, sp. zn. 1SKomp/6/2021, ktorých správnosť bola opakovane potvrdená aj ďalšími rozhodnutiami daného kompetenčného senátu (napr. uznesenie sp. zn. 1SKomp/31/2022). Vzhľadom na to, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru je svojou povahou inštitútom verejného práva, sa tu však v danom prípade dostávajú do kolízie prostriedky ochrany podľa CSP s prostriedkami ochrany podľa správneho práva, resp. SSP. Kolízia týchto noriem je daná tým, že v prípade podania rozkladu, príp. správnej žaloby, bude potrebné posudzovať zákonnosť personálneho rozkazu nielen z hľadiska splnenia predpokladov podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. (lex generalis), ale i z hľadiska získania predchádzajúceho súhlasu úradu na vydanie rozhodnutia podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. (lex specialis). V danom prípade bolo preto potrebné vyriešiť otázku, či sudy môžu posudzovať v civilnom sporovom konaní ako jednu z podmienok zákonnosti personálneho rozkazu udelenie predchádzajúceho súhlasu úradu na vydanie personálneho rozkazu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., keď túto zákonnú podmienku súčasne zisťuje v rámci komplexného posúdenia zákonnosti rozhodnutia aj správny orgán, resp. správny súd. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 30. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 145/2019, z ktorého záverov vyplýva, že zákonnosť rozhodnutia povinného nie je možné riešiť v civilnom sporovom konaní ako predbežnú otázku (§ 194 ods.1 CPS); túto právomoc má spomedzi orgánov súdnej moci len a výlučne správny súd na základe správnej žaloby za splnenia zákonných podmienok. Ďalej súhlasí s názorom odvolacieho súdu, že navrhovateľovi, hoci ako príslušníkovi Policajného zboru, patrí ochrana podľa antidiskriminačného zákona podľa § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj ochrana podľa zákona č. 54/2019 Z. z., podľa ktorého sa zamestnanec, ktorý urobil oznámenie o protispoločenskej činnosti na svojom pracovisku, môže domáhať ochrany prostredníctvom antidiskriminačného zákona, ktorý za dôvod diskriminácie považuje aj podanie oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Odvolací súd sa preto zaoberal splnením predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia aj z hľadiska porušenia antidiskriminačného zákona. Povinný v súvislosti s tvrdenou diskrimináciou navrhovateľa v odvolaní namietal, že z vyjadrení navrhovateľa ani z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, z akého dôvodu mal povinný postupovať diskriminačne, keď z odôvodnenia personálneho rozkazu jednoznačne vyplýva, že k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby došlo na podklade právoplatného obvinenia navrhovateľa pre skutok úzko súvisiaci s jeho pracovnou činnosťou. Pokiaľ teda navrhovateľ tvrdil, že sa domáha ochrany podľa antidiskriminačného zákona, je nutné konštatovať, že v danom štádiu konania neosvedčil ani dôvodnosť nároku, ktorému požaduje navrhovaným neodkladným opatrením poskytnúť súdnu ochranu, pričom uvedené je podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia. Navrhol dovolaciemu súdu dovolanie v zmysle § 448 CSP ako nedôvodné zamietnuť.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10. Inštitút neodkladného opatrenia upravuje CSP v § 324 a nasl. ako tzv. osobitný procesný postup, ktorému zodpovedá zjednodušený a zrýchlený postup pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Cieľom inštitútu neodkladného opatrenia je poskytnúť rýchlu ochranu porušeným alebo ohrozeným právam subjektu, ktorý podal návrh na jeho nariadenie, prípadne eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať. Za týmto účelom zákonodarcia zakotvil zjednodušený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Súd spravidla rozhoduje v lehote 30 dní bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Táto krátka zákonná lehota neumožňuje, aby súd vykonal riadne dokazovanie a nariaďoval pojednávanie. Inak postupuje iba vo výnimočných a odôvodnených prípadoch. Riadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. CSP súd nevykonáva a pri rozhodovaní vychádza z obsahu návrhu a zo skutočností, ktoré boli v súvislosti s podaným návrhom osvedčené (k tomu sa obdobne vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 04. augusta 2020, sp. zn. III. ÚS 294/2020).

11. Dovolací súd považuje za podstatné uviesť, že z obsahu podaného dovolania nepochybne vyplýva (§ 124 ods. 1 CSP), že základom navrhovateľom podaného dovolania je jeho nesúhlas s právnym posúdením veci zo strany odvolacieho súdu. Jeho rozsiahla dovolacia argumentácia, cez prizmu ním prezentovaného právneho stavu, smerovala proti právnym záverom odvolacieho súdu, s ktorými vyslovil nesúhlas. Bol názoru, že vo veci malo byť nariadené neodkladné opatrenia v zmysle jeho návrhu. V tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že právne aspekty posudzovania danej veci zo strany odvolacieho súdu, (ktorého rozhodnutie bolo predmetom dovolacieho prieskumu v limitovanom rozsahu ustanovenia § 420 písm. f) CSP) neboli zásadného významu pri skúmaní opodstatnenosti navrhovateľom namietaných zmätočností podľa § 420 písm. f) CSP, nakoľko podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia; prípadné právne posúdenie veci dovolateľom formálne podriadené pod § 420 písm. f) CSP síce môže dovolací súd vecne preskúmať, avšak iba v rozsahu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 CSP, ktoré však v okolnostiach danej veci bolo ex lege vylúčené (§ 357 písm. d) a e) v spojení s § 421 ods. 2 CSP) a prípadné právne posúdenie veci sa síce môže premietnuť (aj) do porušenia práva na spravodlivý proces, ak právne závery súdu boli celkom zjavne nedôvodné, či arbitrárne, čo však v danej veci nebolo zistené.

12. Pretože dovolateľ namieta nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

13. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

14. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15. V posudzovanom prípade dovolaním napádané rozhodnutie primerane dostatočným spôsobom (vzhľadom k osobitostiam konania o nariadení neodkladného opatrenia) uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu v rámci odvolacieho konania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť. Najvyšší súd konštatuje, že argumentácia odvolacieho súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam CSP týkajúcim sa predpokladov vydania neodkladného opatrenia pre potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami (§ 325 ods. 1 CSP). Odvolací súd v rozsahu svojich nosných dôvodov uviedol, že v posudzovanej veci nie je možné nariadiť neodkladné opatrenie s navrhovaným obsahom, a

to uložením povinnosti protistrane, aby sa zdržala uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu, nakoľko takýmto neodkladným opatrením nie je možné brániť vo výkone právomoci inému orgánu a rovnako uviedol, že nebolo pre účely neodkladného opatrenia dostatočne presvedčivo osvedčené vydanie personálneho rozkazu povinným z dôvodu podania oznámenia o protispoločenskej činnosti navrhovateľom, teda nebolo možné dostatočne spoľahlivo usúdiť, že zo strany povinného došlo k diskriminačnému konaniu, keďže personálny rozkaz bol vydaný z iného dôvodu uvedeného v § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.. Odvolací súd tak odôvodnil zmeňujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania navrhovateľa, zhrnutie jeho podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo v danom prípade zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie keď dospel k záveru, že neboli naplnené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené v procese osvedčovania dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ale tiež na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

16. Čo sa týka námietky dovolateľa o odmietnutí právomoci na rozhodnutie o požadovanom neodkladnom opatrení a o odopretí prístupu k súdu, čím súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, dovolací súd podotýka, že odvolací súd sa podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia riadne zaoberal z hľadiska jeho vecnej opodstatnenosti, pričom podotkol, že zamietnutie návrhu samé o sebe nemôže predstavovať zásah do práv navrhovateľa, keď súčasťou práva na prístup súdu ani práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na vyhovieť podanému návrhu.

16.1. Odvolací súd v bode 53. rozhodnutia konštatoval: „súd prvej inštancie sa správne zaoberal otázkou, či je na prejednanie a rozhodnutie o predmetnom návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia daná právomoc civilného súdu, ktorý nedostatok namietal i povinný v odvolaní. Odvolací súd dospel v tomto smere zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že v predmetnej veci je daná právomoc civilného súdu, nakoľko navrhovateľ sa podľa § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona domáha ochrany pred diskrimináciou, pričom žaloby podľa antidiskriminačného zákona prejednávajú a rozhodujú všeobecné sudy, a to aj vo vzťahu k policajtom, čo vyplýva i z ustanovenia § 2a ods. 2 a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré v súvislosti s právom dotknutého policajta odkazuje prostredníctvom poznámky na antidiskriminačný zákon. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na závery rozhodnutia kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 8. 12. 2021, sp. zn. 1SKomp/6/2021, ktorých správnosť bola opakovane potvrdená aj ďalšími rozhodnutiami daného kompetenčného senátu (napr. uznesenie sp. zn. 1SKomp/31/2022)“.

17. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6CdoPr/2/2023 z 27. 06. 2023, ktorý akcentuje verejnoprávny charakter služobného pomeru profesionálneho vojaka, a ktorý je použiteľný aj na prejednávanú vec. Podľa názoru najvyššieho súdu vysloveného v predmetnom rozhodnutí, do právomoci orgánu verejnej správy nemožno zasiahnuť neodkladným opatrením vydaným v civilnom súdnom konaní. Súd v civilnom sporovom konaní nie je oprávnený preskúmať normatívne, resp. individuálne správne akty žalovaného, týkajúce sa úpravy práv a povinností profesionálnych vojakov vyplývajúce, resp. súvisiace s existenciou ich služobného pomeru v rámci Ozbrojených síl SR a nie je oprávnený ani zakázať (napr. formou neodkladného opatrenia) orgánu verejnej správy (ktorým z tohto pohľadu sú aj jednotlivé zložky a útvary Ministerstva obrany SR, resp. Ozbrojených síl SR) konať a rozhodovať v rozsahu, ktorý im zverujú všeobecne záväzné právne predpisy. Úspešnosť návrhu žalobcu nebolo možné priznať a vydať neodkladné opatrenie, pretože základ tvoria nároky z verejného práva, ktorým procesnú ochranu zabezpečuje správne súdnictvo inštitútmi, ktoré upravuje a nie civilné súdnictvo a CSP.

18. Právnomu záveru, že zákonnosť personálneho rozkazu nie je možné riešiť v civilnom sporovom

konaní, pretože by išlo o neprípustný zásah do výkonu právomoci orgánov výkonnej moci, svedčia aj závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR z 30. 01. 2020 sp. zn. II. ÚS 145/2019, v ktorom sa ústavný súd vyjadril k súdnemu prieskumu správneho aktu v konaní o náhradu škody tak, že z dôvodu oddelenosti súdnej a výkonnej moci vyjadrenej v rozdielnych právomociach orgánov oboch sústav verejnej moci nie je okresný súd rozhodujúci o náhrade škody oprávnený ani ako prejudiciálnu otázku skúmať zákonnosť právoplatného administratívneho rozhodnutia, a o to menej preskúmať jeho vecnú správnosť, t. j. či boli splnené hmotnoprávne podmienky podľa osobitných predpisov pre vydanie administratívneho aktu. Konštatoval, že otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno riešiť ako predbežnú otázku bez toho, aby toto rozhodnutie pre nezákonnosť bolo predtým zrušené príslušným orgánom. Túto právomoc má spomedzi orgánov súdnej moci len a výlučne správny súd na základe správnej žaloby za presne špecifikovaných zákonných podmienok.

19. Z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 53/2018 zo dňa 07. 02. 2018 vyplýva, že „odkladný účinok správnej žaloby má predbežný, zabezpečovací a dočasný charakter a predstavuje určitý ekvivalent neodkladných a zabezpečovacích opatrení v civilnom sporovom konaní a neodkladných a iných opatrení v civilnom mimosporovom konaní a oproti týmto opatreniam podstatou odkladného účinku je „zmrazenie“ právnych následkov už existujúceho, resp. platného a právoplatného rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. V nadväznosti na uvedené potom možno v preskúmvanej veci zhodne so súdom prvej inštancie konštatovať, že v prípade žalobcu ako príslušníka Policajného zboru v služobnom pomere u žalovaného možno v intenciách Smernice považovať odkladný účinok správnej žaloby za účinný a efektívny prostriedok jeho ochrany ako chráneného oznamovateľa pred odvetnými opatreniami zamestnávateľa. Uvedený záver je plne opodstatnený i tým, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere. Služobný pomer podľa zákona č. 73/1998 Z. z. má verejnoprávny charakter, je založený na prísnej subordinácii (služobnej podriadenosti). Policajný zbor preto; za účelom plnenia úloh vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti a boja proti zločinnosti; funguje na požiadavke striktného dodržiavania služobných povinností policajtmí ukladaných im prostredníctvom jednostranných autoritatívnych administratívno-právnych aktov. Neobstojí tak námietka žalobcu, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces odmietnutím spravodlivosti (denegatio iustitae).“

20. Napokon dovolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 13/2020 z 22. januára 2020, ktorým bola subsidiarita nariadenia neodkladných opatrení podľa § 324 ods. 3 CSP, výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, rozšírená aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana. Jej aplikácia sa primerane vzťahuje aj na tie právne inštitúty, prostredníctvom ktorých sú práva a oprávnené záujmy fyzickej, resp. právnickej osoby adekvátne a účinne chránené. I v intenciách uvedených záverov možno konštatovať, že právne prostriedky ochrany podľa Správneho súdneho poriadku; vrátane odkladného účinku; ktoré dostatočne účinne zabezpečujú ochranu žalobcu pred porušovaním jeho práv chráneného oznamovateľa podľa zákona o ochrane oznamovateľov, majú prednosť pred ochranou neodkladným opatrením.

21. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že poskytnutie súdnej ochrany nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia tak nespadá pod oblasť právnych vzťahov, ktorým je možné poskytnúť ochranu neodkladným opatrením. S ohľadom na špecifický charakter služobného pomeru príslušníka Policajného zboru by nariadenie neodkladného opatrenia predstavovalo neprípustný zásah, bolo by popretím osobitného verejnoprávneho charakteru služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, v rámci ktorého má minister vnútra zverené oprávnenie na vydanie personálneho rozkazu policajtom, ktorým sa realizuje a zabezpečuje plnenie úloh Policajného zboru SR.

21.1. Dovolací súd má za to, že v danom prípade vzhľadom na osobitnú povahu sporu, kedy predmetom je de facto posudzovanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, nemá súd právomoc hodnotiť jeho zákonnosť, ako ani rozhodnúť o opravnom prostriedku voči tomuto personálnemu rozkazu, nakoľko s poukazom na vyššie uvedené má takúto právomoc výlučne správny súd. Neodkladné opatrenie vo

veciach, ktoré by inak patrili do právomoci správnych súdov možno v civilnom konaní prejednať a nariadiť len vtedy, ak povinnosť, ktorá sa takýmto neodkladným opatrením ukladá bude mať vecný súvis s následnou žalobou vo veci samej prejednáwanej následne už v rámci správneho súdnictva. A preto vždy treba mať zároveň na zreteli, že v súlade s aktuálnou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/240/98), neodkladným opatrením nie je možné brániť vo výkone právomoci inému orgánu. Dovolací súd na tomto mieste opakovane zdôrazňuje, že inštitút neodkladného opatrenia nie je v žiadnom prípade možné si zamieňať s riadnym opravným prostriedkom v správnom konaní a podanie rozkladu nie je možné obchádzať cez návrh na nariadenie neodkladného opatrenia pred všeobecným súdom.

22. Rovnako sa odvolací súd riadnym spôsobom zaoberal odvolacou námietkou, že žalobcovi napriek špecifikám ako príslušníkovi Policajného zboru SR patrí ochrana podľa antidiskriminačného zákona s odkazom na § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj ochrana podľa zákona č. 54/2019 Z. z. s odkazom na ust. § 2 písm. e) tohto zákona.

22.1. Dovolací súd je názoru, že odvolací súd správne dospel k záveru, že na prejednanie predmetného návrhu navrhovateľa je daná právomoc súdu podľa Civilného sporového poriadku; a neobstoí preto argumentácia povinného, že prejednávanie antidiskriminačných sporov príslušníkov Policajného zboru patrí do právomoci správnych orgánov, resp. správneho súdu. Ďalej uviedol, že odvolací súd sa podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia riadne zaoberal z hľadiska jeho vecnej opodstatnenosti, pričom zamietnutie návrhu samé o sebe nemôže predstavovať zásah do práv navrhovateľa, keď súčasťou práva na prístup k súdu, ani práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na vyhovie podanému návrhu. Rovnako za porušenie práva na súdnu ochranu nemožno považovať postup súdu, ktorý odmietne vyhovieť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu, že nariadením požadovaného neodkladného opatrenia by podľa jeho právneho názoru zasiahol do kompetencie iného orgánu verejnej moci.

22.2. V bode 55. rozhodnutia odvolací súd uviedol: „V danom prípade, vychádzajúc pritom i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Obo/240/98, R 123/1999, sp. zn. 7Cdo/59/2011, sp. zn. 6CdoPr/2/2023, vyhovením návrhu navrhovateľa by došlo k neprípustnému zásahu do kompetencií iného orgánu verejnej moci, a preto je potrebné uprednostniť právne prostriedky ochrany v správnom konaní, resp. v súdnom konaní podľa SSP; prostredníctvom neodkladného opatrenia totiž nie je prípustné odnímať účinky rozhodnutiam alebo iným aktom vydaným pri výkone verejnej moci, prípadne meniť ich obsah. Povinný v tejto súvislosti tiež dôvodne namietal, že v prípade iniciovania konania o správnej žalobe navrhovateľom mohlo by dôjsť k situácii, že o tej istej veci budú de facto existovať dve rozhodnutia rozličných súdov. Uprednostnenie účinkov neodkladného opatrenia by teda malo za následok podriadenie správneho súdu civilnému súdu, hoci civilný súd nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby a takýto nežiaduci právny stav by umožňoval obchádzanie preskúmvania zákonnosti správneho aktu v rámci správneho súdnictva neodkladným opatrením, čo je i v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý zahŕňa i požiadavku, aby popri sebe neexistovali na určitú právne relevantnú otázku rôzne rozhodnutia pri aplkovaní rovnakej právnej normy. Na uvedené nemá vplyv ani navrhovateľom zdôrazňovaná skutočnosť, že povinný môže následne zvrátiť účinky nariadeného neodkladného opatrenia vydaním nového personálneho rozkazu, návrhom na zrušenie neodkladného opatrenia či žalobou o navrátenie do pôvodného stavu; ide totiž o hypotetickú úvahu o možnom, avšak dosiaľ neuskutočnenom konaní povinného, ktorá je z hľadiska predmetu tohto konania, v ktorom je nevyhnutné posúdiť súčasný stav, bez právneho významu.”

22.3. V bode 56. rozhodnutia odvolací súd uviedol: „V prípade subsidiarity pri nariadení neodkladného opatrenia, ktorá v zmysle vyjadrení navrhovateľa existuje len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, považuje odvolací súd za potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22. 1. 2020, sp. zn. IV. ÚS 13/2020, ktorým bola subsidiarita nariadenia neodkladných opatrení podľa § 324 ods. 3 CSP, výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, rozšírená aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana. Jej aplikácia sa teda primerane vzťahuje aj na tie právne inštitúty, prostredníctvom ktorých sú práva a oprávnené záujmy

fyzickej, resp. právnickej osoby adekvátne a účinne chránené. V intenciách uvedených záverov možno potom konštatovať, že právne prostriedky ochrany podľa SSP, vrátane odkladného účinku, ktoré dostatočne účinne zabezpečujú ochranu navrhovateľa pred porušovaním jeho práv chráneného oznamovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z. z., majú prednosť pred ochranou neodkladným opatrením“.

23. V tejto súvislosti dáva dovolací súd do pozornosti aj uznesenie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1SKomp/6/2021 z 08.12.2021 v ktorom sa uvádza: „právomoc na konanie o neodkladných opatreniach ako procesnom prostriedku má vo všeobecnosti súd podľa Civilného sporového poriadku. To však samo osebe neznamená, že ak sú splnené podmienky § 324 a § 325 ods. 1 CSP, súd môže vydať neodkladné opatrenie s akýmkoľvek obsahom alebo na ochranu akéhokoľvek práva. Judikatúra súdov už totiž dávnejšie vyslovila, že neodkladným opatrením nemožno brániť vo výkone právomocí inému orgánu verejnej moci (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/240/98, judikát R 123/1999, alebo jeho uznesenie sp. zn. 7Cdo/59/2011). Obdobne z § 336 a § 337 CSP možno vyvodit' záver, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len vtedy, ak povinnosť, ktorá sa ním ukladá, môže mať vecný súvis s následnou žalobou vo veci samej. Použitie formulácie „žaloba vo veci samej“ evokuje, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len v súvislosti s takou vecou (samou), na ktorej prejednanie je daná právomoc súdu. Tieto okolnosti však nie sú určujúce pri posudzovaní, či správny súd má právomoc na konanie o neodkladnom opatrení. Naopak, sú rozhodné pri posudzovaní otázky, či v danej veci možno nariadiť neodkladné opatrenie práve s navrhovaným obsahom práve voči danému odporcovi (povinnej strane) a práve na ochranu toho práva, ktoré je označené v návrhu. Skúmanie týchto okolností je však úlohou civilného súdu, ktorý o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bude rozhodovať.“

23.1. Dovolací súd dodáva, že treba dôsledne rozlišovať na jednej strane právomoc ako podmienku konania podľa Civilného sporového poriadku a na strane druhej rozsah kompetencií (právomoci v širšom zmysle slova) civilného súdu nariadiť neodkladným opatrením určitú povinnosť, zákaz či iné obmedzenie v prípade, ak by sa obsah takéhoto rozhodnutia dostal do kolízie s právnym priestorom, ktorý je vzhľadom na právnymi normami stanovený kompetenčný rámec vyhradený inému subjektu.

23.2. Z uvedeného je tak zrejmé, že odvolací súd správne dospel k záveru, že konanie o návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal právnej ochrany pred diskrimináciou podľa § 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s § 9 ods. 2 a 3 antidiskriminačného zákona, patrí do právomoci civilných súdov podľa CSP. Dovolací súd zároveň podotýka, že v konaní nie je možné nariadiť neodkladné opatrenie s navrhovaným obsahom, a to uložením povinnosti protistrane, aby sa zdržala uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa XX. XX. XXXX voči navrhovateľovi, ako aj uloženia povinnosti poskytnúť navrhovateľovi časť pracovnej odmeny - pomernú časť služobného platu vo výške 4.129 eur mesačne v hrubom a príspevku na bývanie vo výške 232 eur mesačne v hrubom za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa XX. XX. XXXX voči navrhovateľovi, nakoľko takýmto neodkladným opatrením nie je možné brániť vo výkone právomoci inému orgánu.

24. V bode 59. odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd uviedol: „Povinný v zmysle § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona musí preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak navrhovateľ oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Navrhovateľ uviedol, že k jeho diskriminácii zo strany povinného došlo tým, že ho povinný namietaným personálnym rozkazom dočasne pozbavil výkonu štátnej služby bez toho, aby na tento pracovnoprávny úkon udelil úrad predchádzajúci súhlas v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., čo má podľa neho za následok neplatnosť tohto pracovnoprávneho úkonu podľa § 7 ods. 8 citovaného zákona. Uvedený tvrdený nezákonný postup povinného spočívajúci v neudelení súhlasu úradu však podľa názoru odvolacieho súdu môže mať za následok neplatnosť pracovnoprávneho úkonu podľa § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z. z., nie však porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona; nemôže tak bez ďalšieho predstavovať nerovnaké zaobchádzanie a v tejto súvislosti zakladať právo navrhovateľa domáhať sa upustenia od diskriminačného konania, nápravy protiprávneho stavu a primeraného zadosťučinenia podľa antidiskriminačného zákona. Navrhovateľ diskrimináciu jeho osoby zo strany povinného ďalej videl v tom, že s ním zaobchádzal rovnako ako s

inými príslušníkmi Policajného zboru, ktorí status chráneného oznamovateľa nemajú. V tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že pre záver o diskriminačnom postupe je potrebná existencia aspoň dvoch skupín v porovnateľnej situácii, s ktorými je zaobchádzané rozdielne; navrhovateľ pritom v návrhu ani netvrdil, že by s ním bolo zaobchádzané rozdielne oproti iným príslušníkom Policajného zboru pre tvrdený diskriminačný dôvod, a to podanie oznámenia o závažnej protispoločenskej činnosti, ani neidentifikoval skupinu, s ktorou sa zaobchádzalo rozdielne a nevysvetlil ani neosvedčil porovnateľnosť svojej situácie so situáciou danej skupiny; nestačí pritom všeobecný poukaz na ostatných príslušníkov Policajného zboru. Z predmetného návrhu tak nie je zrejmé, akým spôsobom sa s navrhovateľom zaobchádzalo horšie ako s inými v porovnateľnej situácii; naopak sám poukázal na to, že k takémuto postupu, a teda k dočasnému pozastaveniu výkonu štátnej služby, došlo aj v prípade iných príslušníkov Policajného zboru dôvodne podozrivých zo spáchania trestnej činnosti“.

24.1. Odvolací súd taktiež v bode 60. rozhodnutia dôvodil, že: „Súd prvej inštancie diskriminačný postup povinného videl v absencii dôvodov, ktorými by vysvetlil, prečo proti navrhovateľovi práve po šiestnástich mesiacoch od vznesenia obvinenia došlo k splneniu podmienok pre dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby. Povinný v odvolaní uviedol, že dôvodom pre vydanie personálneho rozkazu bolo ustanovenie § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré mu ukladá povinnosť dočasne pozbaviť policajta výkonu služby, ak by jeho ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a je dôvodne podozrivý, že spáchal trestný čin alebo porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom; v danom štádiu konania sa tak javí, že uvedené zákonné dôvody boli podkladom pre vydanie personálneho rozkazu, a nie oznámenie navrhovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z. z. Pokiaľ tak podkladom pre personálne opatrenie bola existencia vykonateľného uznesenia o vznesení obvinenia voči navrhovateľovi, je potrebné konštatovať, že táto skutočnosť je nezávislá od vôle povinného. Možno tiež priznať relevanciu tvrdenia povinného, že v prípade pochybností o splnení podmienky dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, je na rozhodnutie o dôvodnosti obvinenia oprávnený prokurátor ako pán prípravného konania, a nie súd, ktorý rozhodoval o prepustení z väzby na slobodu. Povinnému tiež možno prisvedčiť, že účelom ochrany podľa zákona o č. 54/2019 Z. z. je ochrana zamestnanca ako oznamovateľa protispoločenskej činnosti voči zamestnávateľovi, ku ktorému je zamestnanec vo vzťahu podriadenosti, pričom predmetné oznámenie navrhovateľa nesmerovalo priamo proti povinnému, resp. nadriadenému navrhovateľovi. Vzhľadom na uvedené nemožno bez ďalšieho dospieť k záveru o osvedčení skutočnosti, že zo strany povinného došlo vydaním personálneho rozkazu z dôvodu vykonania oznámenia o protispoločenskej činnosti navrhovateľom k diskriminácii navrhovateľa“. Dovolací súd dodáva, že pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že sa domáha ochrany podľa antidiskriminačného zákona, tak v danom štádiu konania neosvedčil ani dôvodnosť nároku, ktorému požaduje navrhovaným neodkladným opatrením poskytnúť súdnu ochranu, pričom uvedené je podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia.

25. V reakcii na dovolacie argumenty navrhovateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Navrhovateľ preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

25.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Navrhovateľ preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

26. K námietke dovolateľa, že odvolací súd nesprávne posúdil osvedčené skutkové okolnosti, z ktorých by vyplývalo diskriminačné zaobchádzanie povinného s navrhovateľom dovolací súd uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu známosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

27. Dovolací súd je názoru, že konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

28. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

29. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.